

Alle gedichten © Hans F. Marijnissen 2017 – 2024

Niets uit deze verzameling mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, website, streams of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Hans F. Marijnissen.

Uitgegeven door uitgeverij Leeuwenhof
Oostburg 2025

Inhoud

proloog 9

mensoverschrijdende grenzen 11

De spoorrails	13
Per ongeluk	15
Het bezoek	19
De beschieting	20
Dorpswandeling met militairen	22
Nachtkijkers	24
Het levensbelang	26
Vroeg op weg	30
Aan flarden	33
De tol	35
Was mijn ziel	37
Repetities	39
God zelf	41
De vreemdeling	43

het doel van de duif 47

Teugels	49
Verheffing	51
Het wiel	53
De vrouwenkooi	55
Tirannie	59
Stadsguerrilla	60
Bewijslast	62
Bergredeneringen	63
Onder de duiven	65
<i>De duiven verlaten vader</i>	<i>65</i>
<i>Vader bevrijdt de duiven</i>	<i>67</i>
<i>Vader wordt duif</i>	<i>69</i>
<i>De planning</i>	<i>70</i>
<i>Het doel van de duif</i>	<i>72</i>

hij wil voorover vallen 75

- Stapvoets 77
- Aangespeeld 79
- De fanaat 81
- De uitwisseling 83
- Strategie 85
- Dat het niets u redt 86
- Bedreigd en op tijd thuis 92
- Spoorwegovergang 94
- De trouwste fan 96
- Lang geleden een huis 99
- De gesel 101
- Aangifte 103
- De vlinder in het lam 105
- Hij wil voorover vallen 107
- Bijvangst 109
- De sollicitaties 111
 - Loopbaan 111*
 - Het vonnis 113*
 - Overhoring 115*
 - Tijdverdrijf 117*
 - De arbeidsconsulente 119*
 - Goed gesprek 121*
- De merel 123

overwegen en handelen 129

- Meer bomen 131
- De oceaan in de golf 133
- Reiniging 134
- Niemand kent me 136
- Vertrouwd getal 138
- Land van herkomst 140
 - Perrons 140*
 - Droogbloemen 141*
 - De overgang 143*
 - Geen asiel 145*
 - Wat ik doe 147*
 - Perrons 151*

Kiezel 153
Voltooid leven 154
De verlosser 157
Dauwvorming 159
Het laatste perron 161

de clou 167

Veertien engeltjes / De clou 169
Het overjarig kind 171
Stofdans 173

OVERWEGEN EN HANDELEN

Hans F. Marijnissen

*I got nothin', Ma,
to live up to.*

– Bob Dylan: It's Alright, Ma (I'm Only Bleeding)

proloog

[. . . en ja, het zou kunnen.
Misschien, theoretisch. . .
En als alles verandert
verandert dat mij ook?
Het is maar waar ik op aanstuur.

Ook hier
weer bombardementen.
Breken woorden muren?
Ik vind dit geen volgorde.
Angst is van alle tijden.
Is er altijd.
Is altijd.

. . . het zou
een trein kunnen zijn,
een klagmuur. . .]

De Val, Proloog

mensoverschrijdende grenzen

[. . . van voor naar achter
van links naar rechts
van onder naar boven
van weinig goeds naar veel slechts. . .]

[. . . overwegen & handelen van de ware strijder
worden bepaald noch begrensd
door dat van zijn vijand of vriend.
De ware strijder zoekt & kiest
een eigen weg
opwaarts. . .]

De Val, I

De spoorrails

Onwetende
verduisterde kindmoeder
wier vlies hij brak
uit wier zilte water hij ontsnapte
wat wist zij van zijn vader en
kende zij angst,
het vuur in haar armen,
in de ogen, de tuitende lippen
onrustige benen
en tastende handen –
één vinger zocht een hemel
de andere de grond waarop hij leefde,
trappelend op de drempel
ontsnappend nog
vóór hij kon lopen

Zelfbenoemde verlosser,
rechtvaardige, zegt hij, schrijft hij
maar wat leerde hij –
Ongewenste vrucht
verstekeling koekoeksjong
Wilde hij zo'n vader –
Hij kon niet luisteren
en verscheurde haar
voorgoed Ongepijnde
maagdenhoning kleefde,
zijn kus op haar wang
brandde in

Geknakte roos
besmeurde lelie,
bleef die pijn ongewenst –
Als onrein bestempeld, versluierd
ziet zij hem vluchten uit het nest
in de wijd open wereld later,
kijkt zij hem na op het perron
onderweg naar de tempel
in het linnen hemd
dat zij voor hem weefde,
gewapend in jeugd en gedichten
ontstoken door woede
gestaalde zelfrechtvaardiging
tot waar de spoorrails
elkaar kruisen

Per ongeluk

Ongericht rubber en metaal
in een colonne forensen,
de bestuurder nog te jong
voor voorrang van rechts,
de moeder met de worm
van haast in haar hart
en haar eerste ongelegen zoon
in de bakfiets zag niets
m a m a m a m a

Was het gods wil
of de zonnebril
Probeer lage wolken
tribale landverrader
Het betoog werd
ongevraagd verdaagd

Eerder die ochtend:
Zij streelde zijn hond
en bad dat hij niet beet
Zijn speeksel droogde
op haar sandalen
De boodschap van de engel
in gebleekt uniform was verlicht,
eenduidig verwoord:
'De hel, dat zijn de anderen',
zij zweert het bij de genen van de
proleet, profeet,
boreale slavenhandelaar
ongewenst in haar

De vader stapte
rond dat tijdstip
naar de microfoon
en zong: 'Niemand kent
de ellende die 'k heb gezien'
Hij probeerde elke dag
onbedoeld doopwater,
dwangvoeding,
voorgoed te drogen
en zocht iets echts
zwart op wit

m a m a m a m a

Zijn spraakles vorderde,
de moedertaal van vaderhand
ingesloten, ingesleten
Vertalen bleef vertraagd

Eerder die middag:

Hij wilde dat zij geloofde
dat de wereld net zo simpel was
als hij 'Controverzen', zijn poëzie,
vond hij zelf
(Staatskunst is even misdadig
als patenten op medicijnen
en patiënten zonder)

“Ik ga door,” zei hij,
“ik ben multifunctioneel
en eindeloos, ga waar de wind
mij leidt Mijn spreken
en luisteren vermoeit niet
Mijn ogen nog eerder
het kijken moe”
Zijn woorden blijven in haar

Wat je bemint
kan en zal je kwetsen
ook achteraf
Zoals nu, ik luisterde vandaag
naar de muziek waar zij graag
en vaak naar luisterde
De dood bestaat niet
De begraafplaats
aan de buxushaag
een grasperk zonder grafzerk,
stenen of kruisen
met opgehoopte ongedoopte kinderen
m a m a m a m a
als iets slechts
zonder waarde onder aarde
en om de zoveel tijd gepland
geruimd, afgegraven,
door een aannemer
ongevraagd weggevaagd

Later die dag:

Zij ontkent zijn vaderschap
niet en het kartelzaad in haar
groeit in woord en beeld
Haar wereld krimpt tot wat
zij ziet, hij niet,
binnen handbereik
Zij kan niet meer doen
dan op haar lippen bijten,
wachten op bestellingen
en die doorgeven
Haar kind speelt goddank
achter de toonbank
en ontsnapt haar
Dat gaat vaak goed
en het pijnigt haar
soms niet,
per ongeluk,
meestal

Het bezoek

Je opent je deur

Hun glimlach overtuigt je
weer
van je bestaan
Camouflage op wangen
en voorhoofden
Je laat ze binnen
de kat ontsnapt
ze stormen de trap op
openen alle kasten en boeken
een gesprek volgt
min of meer

Ze spreiden armen,
hun gebarentaal
suggereert warmte
die je nodig blijkt te hebben
Ze negeren littekens
huilen blaffen
zingen doorlopend
en de koelkast ontdooit
onder hun handen

Ze beloven zielenrust
als ze vertrekken
diep in de nacht

en nooit zie je ze terug

De beschieting

De beschieting begon om
negen uur vijftien en wierp
stoffige slagschaduwen
over deels ongerichte
hersensplooien

Door een spiegeling in een
glazen deur was
het blauwe schijnsel van
een telefooncel niet meer
te ontkennen

Gebrul en gebulder
zonder strekking
van ad hoc strategen
over wegen en velden
trok diepe vorens door
mijn beenmerg
De avond fluisterde
langverwachte woorden
van weemoedige stemming

In elke druppel zweet
op haar voorhoofd
en geoliede schouder
scheen de maan
Een licht dat me zou
blijven, wist ik

In de verre verte
dreigde een drumband
te vertrekken
uit hun dekking
terwijl mijn hand over
haar buikdons streeelde
en zij loom haar linkerknie
optrok

Even versnelde het leven
tot op de deur werd gebonsd